

UV 1/2005

EU:n jäsenmaat valitsivat kesällä komission puheenjohtajaksi oikeistolaisen Jose Manuel Barroson, jonka valinnan europarlamentti siunasi.

Syksyllä ei Barroson ensimmäinen komissaarilista kelvannut parlamentille, mutta toinen kelpasi äänin 449-149, 82 tyhjää.

Jäsenmaat saivat vielä jokainen oman komissaarinsa, mutta eivät enää tulevaisuudessa.

Parlamentti pakotti komission puitesopimukseen

Parlamentin suurimmat ryhmät kiristivät pääkomissaarilta – ehtona komissaarilistan hyväksymiselle – puitesopimuksen yhteistoiminnan uusista muodoista.

Sopimus syntyi, kun europarlamentille eivät kelvanneet kaikkien jäsenmaiden ehdokkaat. Italia (**Buttiglione**) ja Latvia (**Udre**) joutuivat vaihtamaan komissaarihevosensa.

On sovittu muun muassa siitä, että yksittäinen komissaari voidaan tarvittaessa erottaa, vaikka muodollisesti parlamentilla on oikeus erottaa vain koko komissio kerralla.

Vankeustuomio unohtui

Parlamentin täysistunnossa Itsenäisyyden/Demokratia-ryhmän toinen puheenjohtaja **Nigel**

Farage

(Englannin UKIP-puolueesta) esitti asiansa sangen suorasukaisesti.

Hän muistutti Unkarin demariehdokkaan **Laczlo Kovacsin** epäonnistuneen perusteellisesti kuulemistilaisuudessaan (ja epäili demariksi muuttuneen entisen kommunistin jättäneen sittenkin takkinsa kääntämättä).

Hän kertoi Viron oikeiston ehdokkaan **Siim Kallasin** ongelmista, kun tämä oli Viron itsenäistymisen ja oman rahan käyttöönoton jälkeen ollut mukana operaatiossa, jossa kierrosta poistetut Neuvostoliiton ruplat myytiin Tshetsheniaan. Operaation aikana katosivat paperiruplien myynnistä saadut miljoonat dollarit jäljettömiin, eikä niitä ole vielä löytetty. Kallasia ei ole tuomittu rikoksesta, mutta hänen on todettu antaneen väärää informaatiota.

Hän kertoi hollantilaisen kilpailukomissaarin **Neelie Kroesin** valehdelleen parlamentille ja muistutti hollantilaisen mepin **Pau**

I van Buitenenin

syttöksistä, joiden mukaan Kroes oli toimiessaan liikenneministerinä ohjannut valtion rahaa tunnetuille rikollisille ja tehnyt henkilökohtaisia liiketoimia samojen piirien kanssa.

Varsinainen jymypaukku oli Faragen puheen kohta, jossa hän sanoi: "Ranskasta on ehdokkaana herra **Barrot**, joka saa liikennesalkun. Vuonna 2000 hänelle langetettiin kahdeksan kuukauden ehdollinen vankeustuomio hänen sekaantumisestaan petokseen, ja häneltä oli kielletty julkisen viran hoito kahden vuoden ajaksi."

Myrskyisä reaktio

Konservatiiviryhmän puheenjohtaja **Hans-Gert Pöttering** suuttui: "Ei koskaan eikä milloinkaan ole Jacques Barrotia tuomittu minkäänlaiseen rangaistukseen. Ei koskaan eikä milloinkaan... Koska minä tunnen hänet useiden vuosien takaa, sallikaa minun sanoa ryhmämme puolesta: Jacques Barrot on erimainen henkilö, hän on kunniallinen, hän on uskottava ja hänellä on takanaan täydellinen tukemme."

Tämän jälkeen on täysistuntopöytäkirjaan merkitty: *voimakkaita suosionosoituksia*. Sen jälkeen Pöttering vielä vaati Faragelle oikeudellisia seuraamuksia ikään kuin meppi voitaisiin parlamenttipuheista haastaa oikeuteen. Ei voida.

Häneen yhtyi demariryhmän puheenjohtaja **Martin Schouls**: ”Se, mitä herra kollega Pöttering suoraan sanoi, kuvaa samalla tavalla meidän ryhmämme kantaa. Hän (Barrot) on toisesta poliittisesta ryhmästä kuin me, mutta erityisesti hänen henkilökohtainen loukkaamattomuutensa on kaiken epäilyksen ulkopuolella. Tuen täydellisesti sitä, mitä kollega edellä sanoi...”

Schoulsin puheen jälkeen oli istuntopöytäkirjaan merkitty *voimakkaita ja kauan kestäviä suosionosoituksia* (mutta ei sitä, että jotkut ranskalaisedustajat koettivat viestittää hänelle varoituksen sanoja).

Vihreiden ryhmän puheenjohtaja **Daniel Cohn-Bendit** jatkoi, että ”tapa, jolla Barrotia vastaan hyökättiin, ei ole meidän mielestämme hyväksyttävä”. Liberaaliryhmän puheenjohtaja **Graham Watson** omasta puolestaan vaati Faragen saattamista lailliseen edesvastuuseen. Hän kutsui paljastusta ”huligaaniteoksi”.

Parlamentin puheenjohtaja **Jose Barroso** yritti vielä saada Faragen perumaan puheensa. Hän sanoi, että tällä oli mahdollisuus ottaa sanansa pois istuntopöytäkirjasta. Myös hän uhkaili englantilaismeppiä juridisilla seuraamuksilla, jos tämä ei toimi puhemiehen ohjeen mukaan.

Totuus paljastui

Suuri oli tämän arvovaltaisen joukon (mukaan luettuna komission puheenjohtajaksi valitun **José Manuel Barrosin**) yllätys, kun päivän mittaan kävi ilmi, että Nigel Farage oli ollut oikeassa!

Ranskalainen komissaariehdokas **Jacques Barrot** oli todella saanut hämärästä

puoluerahoituksesta vuonna 2000 päättyneessä oikeudenkäynnissä kahdeksan kuukauden ehdollisen vankeustuomion. Hänet oli kuitenkin armahdettu. Kun hänet oli armahdettu, tuomiosta ei ollut jäänyt merkintää rikosrekisteriin. Se oli syy, minkä takia Barrot ei ollut katsonut tarpeelliseksi kertoa asiasta Barrosolle tai parlamentille.

Ne puoluetoverit, jotka tiesivät asiasta, eivät nostaneet asiaa esille kuulemistilaisuudessa. Kun Ranskassa myös kaikilla muilla puolueilla on ollut rahoitusotkuja, muut, jotka tiesivät tuomiosta, katsoivat parhaaksi vaieta.

On selvää, että jos asia olisi ollut parlamentin tiedossa komissaariehdokkaiden kuulemisten aikana, Barrotia ei olisi valittu komissaariksi.

Kyllä oli noloa!

Liberaalien puheenjohtaja **Graham Watson**, joka oli ollut yksi kovasanaisimpia Faragen tuomitsijoita, joutui vetämään sanansa takaisin: "On vain vähän selityksiä tarjolla tilanteessa, jossa tosiasiat puhuvat puolestaan ja jossa asia on selvä: hänet (Barrot) tuomittiin rikollisesta toimesta eikä hän paljastanut sitä (parlamentille)."

Muu eliitti häpesi vaikenemalla.